

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2264/2018
04.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Александар Михајловић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО ..., чији је пуномоћник Миљан Перовић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3974/17 од 02.03.2018. године, у седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3974/17 од 02.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 208/17 од 21.09.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду број ../11 од 01.04.2011. године са Анексом број 1 од 01.01.2015. године и Анексом број 2 од 01.03.2015. године, донето од стране туженог 13.10.2015. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 141.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3974/17 од 02.03.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Параћину П1 208/17 од 21.09.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побјигану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не указује на конкретне битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на основу Уговора о раду и Анекса уговора о раду и обављао послове техничара на одржавању машине. Тужиоцу је 13.10.2015. године отказан уговор о раду због повреде радне обавезе и радне дисциплине, зато што је 22.09.2015. године и 23.09.2015. године направио мањак у каси у укупном износу од 3.780,00 динара, као и зато што је 24.09.2015. године, супротно налогу послодавца, предао ВВ кључ од апарата и рулета који је она неовлашћено користила, а такође је одбио да се на усмени захтев послодавца од 25.09.2015. године изјасни о стању у каси и насталом мањку. Тужени је 29.09.2015. године, писаним путем упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду, а тужилац се истог дана писаним путем изјаснио на наводе из упозорења. Тужени је актом насловљеним као „обавезе и понашање радника на радном месту“ у ставу 4. прописао да у првој смени пре почетка рада локала, на крају друге смене пре затварања локала и на крају прве, а почетку рада друге смене, мора се обавезно извршити попис апарата и провера касе у односу са тим пописом, а тужилац, као и сви запослени код туженог су били упознати са садржином обавеза и понашања радника на радном месту. Тужилац је мањак у каси од укупно 3.780,00 динара накнадио туженом 02.10.2015. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев, ценећи да је тужиоцу законито престао радни однос и да зато тужени није у обавези да тужиоца врати на рад.

Закон о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14), у члану 179. став 2. прописује да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1) и ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5).

По оцени Врховног касационог суда, тужилац је извршио повреду радне обавезе на тај начин што је 22.09.2015. године и 23.09.2015. године направио мањак у каси од укупно 3.780,00 динара и о насталом мањку није непосредно обавестио послодавца, што је био у обавези. Осим тога, тужилац није поступао по усменом налогу послодавца, којим је забрањено да се кључеви од апарата и рулета дају запосленој ВВ, већ је противно овом налогу тужилац 24.09.2015. године предао ВВ кључ од апарата и рулета који је она неовлашћено користила. У том случају тужилац је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, јер је био упознат са процедуром и својим обавезама у погледу понашања када утврди мањак у каси, а такође је знао и могао знати да је на основу усменог налога послодавца запосленој ВВ, била забрањена предаја кључева од апарата и рулета. Како је тужилац поступио противно правилима понашања која је прописао послодавац као и противно усменом налогу послодавца, на тај начин је

образован отказни разлог из члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду и тужиоцу је законито престао радни однос. Пре отказа уговора о раду, тужени послодавац је тужиоца писаним путем упозорио на постојање разлога за отказ, у складу са обавезом из члана 180. Закона о раду. Како је тужиоцу законито престао радни однос, то нема основа да тужилац буде враћен на рад код туженог у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

У ревизији се истиче да је нетачна тврдња другостепеног суда да је у поступку утврђена чињеница да је тужилац 22.09.2015. године и 23.09.2015. године направио мањак у каси од укупно 3.780,00 динара. Ови ревизијски наводи су неосновани јер тужилац током поступка није ни оспоравао да је направио мањак и накнадно је овај износ вратио туженом, чиме је само отклонио последице учињене повреде радне обавезе. У ревизији се истиче да је суд, одлучујући о законитости отказа уговора о раду, био у обавези да примени одредбу члана 179а Закона о раду и да је тужени могао тужиоцу да уместо отказа уговора о раду, изрекне једну од мера, прописаних Законом, које немају за последицу престанак радног односа. Међутим, ови ревизијски наводи су неосновани, јер је дискреционо право послодавца да се, имајући у виду све околности случаја, определи за употребљене отказне разлоге, што значи да послодавац може, али не мора да предузме неку од мера због повреде радне обавезе, односно непоштовања радне дисциплине уместо отказа уговора о раду.

Врховни касациони суд је ценио и остале ревизијске наводе, али их није посебно образлагао имајући у виду да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић